

22 TEMMUZ 2007: TASFİYE DÖNEMİNİN AÇILIŞI

Aydemir GÜLER*

2007’de seçimleri olağandan erkene çeken gelişmeleri, AKP hükümetinin temsil ettiği dinci-gerici yöneliş ile egemen güçlerin laik denilen kesimleri arasındaki karşı karşıya geliş belirlemiştir.

Aradan bir yıla yakın bir süre geçtikten sonra bu karşı karşıya gelişin varlığını biçim değiştirerek sürdürdüğünü ve yeni bir erken seçimin gündemin eşliğinde durduğunu görüyoruz. Sadece bu kendi kendini tekrar etme durumu bile söz konusu düzen içi mücadelenin sınırları hakkında kimi sonuçların altının çizilmesini yeterli kılmaktadır.

Aydınlanmasız, halksız, solsuz laikliğin fiyaskosu

Yalın göstergelerden başlarsak; 2007’de seçim öncesi belirleyici konu olan cumhurbaşkanlığı seçimlerini hatırlamak gerekir. Burada, temsil ettikleri laisizm anlayışının içeriğini, daha doğrusu temsilcilerinin laik sıfatını ne ölçüde hak ettiklerini bir kenara bırakarak, bu adlandırmayla anacağımız kesimler, AKP’nin cumhurbaşkanını kendi kadroları içinden seçtirmesinin Türkiye Cumhuriyeti açısından bir dönüm noktası anlamına geleceğini savunuyorlardı. Meclis cumhurbaşkanlığı seçimini hukuki açıdan fazlasıyla su götürür bir yorumun kuşatması altında tamamlayamadı ve seçimlere gidildi.

Seçimlerden kısa bir süre sonra AKP aynı adayı kolaylıkla cumhurbaşkanı olarak seçti. Meclis yeter sayısı konusunda çıkartılan engel 22 Temmuz seçimlerinin sonucuyla aşılmıştı. 2008’de bu kez anayasa değişikliği girişimi benzer bir kilitlenmeye neden oldu. Yaptığı kısmi anayasa değişikliği anayasa mahkemesi tarafından iptal edilen AKP hakkında açılan kapatma davası, çok büyük olasılıkla yeni bir seçimin önünü açacak.

* Türkiye Komünist Partisi (TKP)

Bir yıl sonra tarihin kendini tekrarlaması ve AKP'nin temsil ettiği yönelimin, yeni seçimin ardından anayasada istediği değişiklikleri gerçekleştirmesi bir olasılıktır. Ancak Türkiye siyaseti bilinmezliklerle doludur ve bu satırların yazıldığı Haziran 2008 itibarıyla yakın gelecek hakkında daha fazla konuşmak spekülasyon olacaktır.

Ancak "laik cephe"nin yürüttüğü mücadelenin karşı tarafı güçlendirmek gibi ironik bir sonuç verdiğini söylemek mümkündür.

Bu saptama bugünden bir yıl öncesine uzanan bir zaman dilimiyle de sınırlı değildir. 28 Şubat 1997'de Milli Güvenlik Kurulu'nun yayınladığı bildiri dönemin RefahYol koalisyonunu yokuş aşağı bir sürece sokmuş, aynı süreçte Refah Partisi kapatılmıştı. Ama bu partinin belli reformlardan geçirilmiş olsa da mirasçısı sayılması yanlış olmayan AKP iki seçim sonra birinci parti konumuna yükseldi. Bundan daha önemlisi, siyasal güç dengeleri yeni bir 28 Şubat'ı aşağı yukarı olanaksız hale getirdi.

28 Şubat bildirisinin içeriği ise kadük olmuştur. Cumhuriyet değerlerine bağlı din adamları yetiştirilmesi, tarikat ve benzeri yapıların denetimindeki eğitim kurumlarının denetim altına alınması, sekiz yıllık eğitim gibi başlıklarda ortaya çıkan sonuçların, Türkiye toplumunu dini ideoloji ve örgütlenmelerin egemenliğinden kurtarmaya yaradığını söylemek mümkün değildir. Bu dileklerin temsil ettiği programın sonuçlarını fiyasko olarak nitelemek abartılı olmayacaktır.

Yukarıda, geçerken, laiklik sıfatının ne ölçüde hak edildiğinin tartışılmalı olduğunu not etmiştim. Türkiye egemen güçleri açısından laiklik içi boş bir egemenlik kodlamasına dönüşmüştür. Laikliğin tarihsel olarak içini doldurabilecek biricik olgu aydınlanma, günümüz kapitalist egemen güçleri tarafından yalnızca Türkiye'de değil bütün dünyada bir reddi miras konusudur. Somut olarak 12 Eylül'le, 12 Eylül'ün Türk-İslam sentezi ideolojisiyle, düzenin iç ve dış politikaya ilişkin bir dizi fonksiyonunun tarikat örgütlenmelerine devredilmesi gerçeğiyle yüzleşmek ve hesaplaşmak gündeme alınmaksızın, atılabilecek herhangi bir adım da yoktur.

Türkiye egemen güçlerinin laikliği, aydınlanması olmayan bir laikliktir. Bu olguyu laikliğin bir türü olarak sınıflandırmak, güncel politika çerçevesinde zorunlu olabilir ve anlaşılma kolaylığı sağlayabilir; ancak tarihsel ve bilimsel olarak doğru olmadığı açıktır.

Aydınlanmacı olmayan laiklerin dinci gericiğe karşı mücadelesi gericiği güçlendirir. Türkiye siyasetine not edilmesi gereken bir tarih dersi bu olsa gerek.

Söz konusu kesimlerin konumlanması, aslında ilericiğin, aydınlanmacılığın sağlıklı bir içerikle ayağa kalkmasının da önünü kesmekte, deyim yerindeyse so-

la alan kapatmaktadır. Bu durum, Türkiye toplumunun, yalnızca dinci gericiliğin kökleşmesi anlamında değil, bencilleşmesi, vurdumduymazlaşması, adalet ve vicdan duygularını yitirmesi gibi açılardan da, yani dokuları itibariyle gericileşmesine neden olmaktadır. Düzenin iki kanadının birlikte yaşadığı gerilimli süreç, Türkiye'yi sermaye ve piyasa tanrılarının, arayıp da bulamayacakları bir hale getirmiştir.

Sorun bir programın benimsenmesi ya da reddedilmesi ile de sınırlı değil. Kadük olmaya mahkum, yüzeysel ve biçimsel bir laiklik programının, sözü edilen kesimlerce sorgulanması ve dönüştürülmesi, tarihsel olarak olanaklı olmayacaktır. Türkiye kapitalizmi halkın katılımını dışlayan ve solun önünü sistematik biçimde kapamayı öngören ilkeler üstünde kendini bina etmiştir. Halksız ve solsuz bir modernleşmenin kendi kendini inkârı kaçınılmazdır. Türkiye modernizmi 1923 cumhuriyet konseptinde en üst noktasına ulaşmıştır. İnkâr edilmekte olan da budur.

Bugün bütün çıplaklığıyla ortaya konması gereken ders, gündelik bir deneyim değil, bu tarihsel gerçektir.

2007: Cumhuriyetin tasfiyesi

Kendi kendini inkâr olgusunun özel olarak 20. yüzyıldan 21. yüzyıla geçilirken su yüzüne çıkması ise rastlantı sayılamaz.

Türkiye Cumhuriyeti emperyalist paylaşım savaşının sonunda, elbette yerli egemenlerin önderliğindeki bir kurtuluş savaşıyla, ama dünya dengelerine yeni eklenen Sovyet Sosyalist Devrimi'nin şemsiyesinin de altında doğmuştur.

Bu korunma egemen güçleri sola çekmedi. Tersine, Türkiye Cumhuriyeti bu şemsiyenin sağladığı korunma olanağını değerlendirmek için, halka ve sola karşı ilkesel güvenceler geliştirdi.

Soğuk savaş yıllarında emperyalist-kapitalist sistemin ileri karakolu olarak şiddetli bir anti-komünizmin yürütücülüğünü üstlenen Türkiye'nin, reel sosyalist toplumların çözülmesiyle birlikte önce boşluğa düşmesi, ardından giderek varlığını anlamlandırmakta zorluk çekmeye başlaması, en sonunda da bir çözüme girmesi ironik olduğu kadar anlaşılır bir tablodur. Sovyetlersiz bir dünyada Türkiye Cumhuriyeti emperyalist-kapitalist sistem için bir gereklilik olmaktan çıkmış, yeni emperyalist çağın dayattığı dönüşüm programı mevcut yapıyı gündemden düşürmeye başlamıştır.

Bu dünya bağlamına ülkede AKP iktidarı denk düşmektedir. AKP, hele 2007 seçimleriyle açılan ikinci iktidar döneminde Türkiye'de yalnızca laikliğin toplum-

sal ve kurumsal kazanımlarını değil, aynı zamanda bağımsızlığın ideolojik ve resmi mevzilerini de tasfiye etmektedir. Laikliğin ve bağımsızlığın çözümlüğe girdiği aynı evre, Ortadoğu'nun emperyalist yeniden yapılanma girişimleri çerçevesinde ayrı bir ülke birimi olarak Türkiye'nin karşısına parçalanma olasılığının çıkmasına sahne olmaktadır. Bu üç sacayağı yan yana geldiğinde geriye bir ülkenin, veya bildik anlamıyla bir modern cumhuriyet olgusunun kalmayacağı açıktır.

AKP bu çok boyutlu çözümlü sürecinin öznesidir.

2007 seçim sonuçlarının kalıcılık kazandığı bir Türkiye'nin dinselleşmesi, bağımsızlık ögesinin devre dışı kalması ve ülkeyi oluşturan halkların birbirine düşeceği bir bölünme yöneliminin doğması kaçınılmazdır.

Dünya bağlamı kuşkusuz böyle bir süreçte son derece ağırlıklıdır. AKP'nin 2002'de iktidara taşındığı seçimi bir ekonomik krizin tetiklediği hatırlanacaktır. Komploları keşfetmeye gerek yok; o kriz yıllarında uluslararası finans kuruluşlarının ve hem ABD hem AB emperyalizmlerinin nasıl bir ağırlık artırımını sağladıkları çıplak bir gerçektir. Bu çıplaklığın krizle özdeşleşen düzen partilerini silmesi kolay olmuş, AKP ise arkasına emperyalist merkezlerin, büyük sermayenin, onun parçası olan medya tekellerinin, tarikat örgütlenmesinin desteğini alarak iktidara yürümüştü.

Türkiye siyasetinin kritik eksenlerinden biri olan dinci gericiilik, "AKP'nin değiştiği, liberalleştiği" tartışmaları içinde emperyalizmle tam bir uyum sergiler olmuştur. AKP "cephesi"nin önemli unsuru bir tarikatın lideri konumundaki Fethullah Gülen'in 28 Şubat sürecinden sonra ABD'de ikamet etmesi bu uyumun bir diğer simgesi sayılabilir.

Diğer kritik eksen olan Kürt sorununda ise, dönüm noktası 1999'da Abdullah Öcalan'ın bir CIA operasyonu ile yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesi ile geçilmiştir. Bu dönemden sonra Kürt sorununda inisiyatifin Türkiye içi dinamiklerden emperyalizme keskinleştiğini söylemek yerinde olacaktır. ABD'nin Irak'ı işgali ile birlikte başka türlü olması da mümkün değildir.

Bir bütün olarak AKP iktidarlarıncaya Türkiye'nin iç dinamikleri zayıflamış, karar verici güç emperyalizme devrolmuştur. Kuşkusuz bu noktada Türkiye ekonomisinin özelleştirmeler ve yabancı ortaklıklar yoluyla emperyalizmin belirlenimine daha büyük bir ölçüde girdiği, bu sürecin esas olarak AKP hükümetiyle olgunlaştığı hatırlanmalıdır.

2002-2007 AKP'nin Türkiye'de emperyalizm ve sermaye adına belli dönüşümleri gerçekleştirdiği yıllardı. Bu dönüşümler, reel sosyalizm sonrası dünyada

emperyalizmin Türkiye'ye sunduğu/dayattığı biricik entegrasyon modelini temsil etmiş ve ekonomik, politik, ideolojik bir bütünlük arz etmiştir.

2007'den sonra girdiğimiz dönem ise, aynı sürecin Türkiye Cumhuriyeti'nin yeniden yapılanması değil çözülüşü ve tasfiyesine dönüşmesine tanıklık etmektedir. Çözülüş ve tasfiyeyi demokratikleşme giysisine büründürme çabaları, güçlendiği ölçüde faşizmi daha fazla çağrıştıran AKP tarafından yalanlanmaktadır.

AKP'ye karşı mücadele

22 Temmuz seçimleri bu çerçevede Türkiye tarihinde son derece önemli bir yere oturmaktadır.

Sözü edilen çözülüş ve tasfiyenin, kapitalist Türkiye'nin ezilen, sömürülen sınıfları açısından taşıdığı anlamın da açıklığa kavuşturulması gerekiyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri açısından kapitalizm öncesi toplumsal-siyasal yapıların aşılması, varoluşla doğrudan ilgili bir eşiktir. İşçi sınıfını var eden kapitalizmin kendisi bir sömürücü sistemdir, ancak emekçilerin kurtuluşu yolunda da bir tarihsel ilerlemedir. İşçi sınıfının ve bu sınıfın temsilcisi sol hareketlerin, bağımsızlığın, aydınlanma değerlerinin kök saldığı bir zeminden beslenecekleri açıktır. Erkin insanların ulaşamayacağı tanrısal kaynakları olduğu, egemenlerin yönetme yetkisini bu kaynaklardan aldığı yolundaki düşüncenin reddedildiği moment, sömürülen, yönetilen kitlelerin mücadele tarihinde temel bir öneme sahiptir.

Tersi yöndeki bir sürecin ise, özelleştirmeler ve genel olarak piyasalaşma örneğinde olduğu gibi emekçilere darbe vurduğu, emekçileri sınıfsal çıkarları ekseninde birleştirmek yerine etnik-ulusal ölçütlerle böldüğü, ezilen kitlelerin yoksullaşma ve hatta açlığı dine sığınarak sineye çekmelerine neden olduğu sabittir. Cumhuriyeti çözen gelişmeler öncelikle işçi sınıfı ve emekçiler üstündeki basıncı artırmakta, bu kesimleri mücadele eden bir toplumsal sınıf olmaktan çıkarttığı ölçüde derinleşmekte ve derinleştiği ölçüde ilerlediği görülmektedir. Emperyalizmin ve onunla kader birliği halindeki egemen sermaye sınıfının güncel yönelimlerine direnmeyen bir işçi sınıfının sömürsüz bir geleceği kazanması imkânsızdır. Somut olarak, "tasfiye edilen cumhuriyet" her açıdan emekçilerin üstüne yıkılmaktadır ve "laik cephe" hakkında yukarıda söylenenler doğruysa, bu tasfiyeyi durdurma ehliyeti tarihsel olarak yalnızca işçi sınıfında mevcut olabilir.

Türkiye Komünist Partisi "AKP'ye karşı mücadele" vurgusunu bu çerçevede anlamlandırmış, 2007 seçimlerine de bu şekilde yaklaşmıştı.

22 Temmuz seçimlerinde TKP'nin ana sloganı "Sürüden Ayrılma Zamanı"ydı. Alınan sonuçlar ise, oy açısından tatminkâr olmamış, hatta parti yetkili kurullarının seçim ertesindeki değerlendirmelerinde bu sonuçlar "oy açısından başarısız" olarak nitelenmiştir. Ancak izlenen siyasal çizginin seçimlerde oya dönüşmemesi, devrimci, komünist bir partinin siyasetini yargılamak için yeterli görülmez. TKP seçim sonrasında AKP'ye karşı mücadele önceliğinde ısrar etmiş, AKP'nin temsil ettiği gericileşme ve tasfiye süreçlerine "demokratikleşme" anlamı yüklemeye yönelik, solun bazı kesimleriyle Kürt ulusalcı hareketi içinde de destek bulan propagandanın karşısına dikilmeyi görev bilmiştir.

2008 yılında bu çizgi sürdürülmektedir.

TKP, AKP'ye karşı mücadele anlayışına, düzen içi odaklara, kendileri de egemen güçler bloğunun parçası olan kesimlere, sosyal-demokatlara yönelik bir ittifak arayışı anlamı yüklememiştir. Tersine seçimlere gidilen süreçteki cumhuriyet mitinglerine oturtulan siyasal çağrıyla, sosyal-demokrat partilerin birleşmesi fikrini karşısına almakta tereddüt etmemiştir. AKP'ye karşı mücadelede Çankaya, türban gibi simgelerin önemsiz olduğunu söylemek mümkün değildir. Ancak bu simgelerin emperyalizm ve piyasacılığı örtecek biçimde kullanılmasını reddetmek ve buna izin vermemek de solun görevidir.

Bağımsız adaylar

Seçimlerde birlik başlığı yalnızca sosyal-demokratları ilgilendirmemiş, bir de yer yer sol diye de adlandırılabilen bağımsız aday platformunda somutlanmıştır.

2007 seçimlerinde Demokratik Toplum Partisi'nin mecliste grup kurmasını temin eden, Özgürlük ve Dayanışma Partisi'ne de bir milletvekilliği kazandıran bu çalışmanın sol taktikler açısından bir başarı, hatta gelecek dönemler için bir model olarak sunulması yanlış ve yanıltıcıdır.

Maddeler halinde özetlersek;

Birincisi, bağımsız aday taktiği Kürt ulusalcı hareketinin yüzde on barajıyla yıllardır dışında tutulduğu Mecliste temsil edilmek için bulunduğu bir yan yoldur. Bu yolun sol olarak nitelenmesi için ortada emekçileri temsil eden, ülkenin bağımsızlığına, tarihsel olarak ilerici değerlere sahip çıkan ve sermayenin fütursuz uygulamalarını dışlayan bir programın izlerini görmek gerekirdi. DTP genel olarak böyle bir yaklaşıma sahip bir parti değildir. DTP'nin, Kürt kimliğinin ötesinde Kürt mülk sahibi kesimlerini temsil ettiği, belediyelerdeki pratiğiyle ve arkasında ABD'nin durduğu Barzani çizgisine yönelik hayırhah tutumuyla giderek açıklık kazanmıştır.

İkincisi, bağımsız adaylar ülke genelinde birkaç bağımsız aday tarafından yansıtılmışlardır. Bu adayların yansıttığı haliyle, yürütülen kampanyaların sol değerleri temsil değil inkâr ettiği rahatlıkla söylenebilir. Bir İstanbul adayının eğitim paralı hale getirilmesini savunması, AKP'yi demokratik bir güç olarak değerlendirmesi, anti-emperyalizmin genel olarak herhangi bir yer bulmaması, tersine AB yandaşlığının öte çıkması en kolay hatırlanan örneklerdir.

Üçüncüsü, bağımsız aday taktiği DTP ve onunla işbirliği yapan sol güçlerin oylarını arttırmamıştır. Daha önceki seçim sonuçlarıyla karşılaştırıldığında bu tablonun kayda değer bir istisnası, İstanbul ikinci bölgedir. Bu bölgede ilgili kurumların daha önceki seçimlerde aldığı oylar bir ölçüde artmakla birlikte, bağımsız aday seçilememiştir.

Dördüncüsü, Mecliste, bağımsız giren bu milletvekillerinin ilerici ve solcu bir işlev görmekten uzakta oldukları, AKP çizgisiyle karşı karşıya değil paralel konumlandıkları, sonraki deneye de görülmüştür.

Beşincisi, bağımsız aday taktiği ne solda ne de bu taktiği benimseyen kimi partilerin kendi içinde "birlik" anlamına gelmemiştir.

Son olarak, belki sol açısından bu söylenenlerin tamamı kadar önemli bir nokta da, örgütlülük fikridir. Sol siyasetin, her durumda temel çağrısı emekçilerin, halkın, yoksulların örgütlenmesi olmak durumundadır. Sol, bireylerin bağımsız konumlanışını, emekçilere ileri bir model, öykünecek bir tutum olarak sunamaz. Örgütsüzlük ve bu anlamda bağımsızlık emekçilerin düzene bağımlılıklarına düzülüş bir güzellemedir. 2007 seçimlerindeki bağımsız aday platformunun düzene tam da bu yönde açılmış bir kart olduğu ve bu kartın görüldüğü bilinmelidir.

Bağımsız adaylar çalışması hakkında bu söylenenler, "çatı partisi" tartışmalarının sürdüğü 2008 yılında ve önümüzdeki seçim döneminde güncelliğini korumaktadır. □

Ek 1: TKP Siyasi Komitesinin 22 Temmuz gecesi yaptığı ilk açıklama Para babaları ve emperyalistler bu raundu da aldı

22 Temmuz seçimlerini para babalarının ve emperyalistlerin kazandığı açıktır. Bu açıklık Meclise giren üç ve giremeyen bir dizi düzen partisinin sermaye ve emperyalizmle aralarında önemli bir sorun bulunmadığı gerçeğini karartmamaktadır. Ancak seçime üç gün kala AKP'nin oylarının arttığı haberiyle tavan yapan borsa, sonuçlar belli olmaz bu partiyi "merkez partisi" ilan eden Sabancı, sermayenin temel tercihini tüm beraklığıyla göstermiştir.

Emperyalizmin ise Türkiye'nin bağımlılık zincirini kolay kolay çözülemeyecek biçimde sıkı ve ülkemize tarihinin en onursuz dönemini yaşatan AKP varken, başka tercihlerle oyalanma ihtimali zaten bulunmuyordu.

AKP neredeyse oyların yarısını almıştır ve bu sonuç Türkiye'de adı geçen güçleri alenen temsil eden, bu temsilciliğiyle övünen partilerin yarım asrı aşkın süredir gördükleri bir başarıdır. Bu tablonun şekillenmesinde AKP'yi bir kriz faktörü olarak ilan eden TSK merkezli diğer egemen çevrelerin inandırıcı ve ikna edici olmamalarının payı büyüktür. Bu kesimler ya darbeyle ya da -sadece MHP'siyle değil CHP'siyle- sivil partilerle hep faşizme işaret etmişlerdir.

Kitleler kendilerine dayatılan ikilemi "şeriat mı cumhuriyet mi" olarak değil, "istikrar mı baskı rejimi mi" biçiminde okumuşlardır. AKP'nin ekonomik ve toplumsal politikalarını destekleyerek AKP tipi şeriatçılığın önünü kesmeyi hayal edenler çökmüştür. İşbirlikçi ve sermayeci dincilerin yerine işbirlikçi ve sermayeci faşistlerin önerilmesinin ciddiye alınır bir yanı yoktu.

Sonuç olarak 2007 seçimleri Türkiye'de teslimiyetçiliğin daha da güçlenebileceğini, "beterin de beterin" olduğunu göstermiştir.

AKP'nin ikinci döneminin kaderi ise bilinmezliklerle doludur. Düzenin ortadan ikiye yarıldığı tablonun önemsizleşmesi için bir neden yok. Oylarını arttıran bir hükümet partisinin devletin diğer kurumlarınca hırpalanmasının daha zor olduğu doğrudur. Ancak bu zorluk bir istikrar dengesini tahkim etmek yerine, diğer kriz faktörü olarak Kürt başlığının üstüne gidilmesinin önünü açabilir. AKP'nin artan gücüne bu cepheden sınır çizilebilir, yeni dönemin süresi kısaltılabilir...

Her durumda AKP seçimin diğer galibi olan emperyalistlere çok daha muhtaç olacak ve desteği yitirmemek için yeni teslimiyet rekorları kıracaktır.

Peki Türkiye halkı bu "beterin beteri"ne nasıl olup da rıza göstermiştir?

Türkiye Komünist Partisi seçimlerde halkımızın düzenin seçeneklerinden güçlü bir kopuş yaşayacağı beklentisini hiç taşımadı ve böyle bir temelsiz umudu yaymamaya özel bir gayret gösterdi. Ancak sonuç bu temkinliliğimizin de ötesindedir.

TKP bu seçimlere düzenin birbirini tamamlayan kutuplar halinde girdiğini görüyordu. Yaratılan kutuplaşmanın, halkımızın şeriatla, dinsizlikle, darbeyle, bölünmeyle tehdit

edilmesinin büyük bir sıkışmaya, çaresizlik duygusuna yol açacağını da kestiriyorduk.

TKP seçimlere bu sıkıntıları bilerek ve tam da söz konusu kuşatmayı, temsili de olsa, kırmayı hedef alarak girmiştir.

Bu hedefin çok uzağında kaldığımız açıktır.

Türkiye Komünist Partisi 2002 seçimlerine göre oy sayısını biraz, oy oranını ise ihmal edilebilir bir değerde arttırmış, 2004 yerel seçimlerindeki il genel meclisi oylarında ise hem sayısal hem oransal hafif bir gerileme kaydetmiştir. TKP halkımızın kuşatılan umudunu özgürleştirememiş, seçimlerden emekçi ve yurtsever hareketin güven tazelenmesi sonucunu elde edememiştir.

Ancak Türkiye Komünist Partisi seçimlerde yetersiz sonuç aldığına dünyası yıkılacak bir parti değildir. Yurtsever Cephe sonuç olumlu çıkmayınca emperyalizme karşı emekçilerin mücadelesini örgütlemekte tereddüt geçirecek bir yapı değildir.

TKP ve YC iki aylık son derece yoğun bir propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütmüş ve geniş emekçi kitlelerle buluşmayı başarmıştır. Seçim sonuçları ne olursa olsun, TKP'liler ve Yurtsever Cepheliler tek bir gün yitirmeksizin emekçileri, bu kez daha ağır bir kuşatmaya teslim etmemek için aynı çabayı göstermeye devam edeceklerdir.

Seçimlerden önce söylediklerimizi inanarak söylediysek bugün bunun gereklerini cesaretle yerine getirmeliyiz. Bu nedenle mücadelemizi inanç ve kararlılıkla yükseltmenin yollarını zorlayacağız. "Bizim işimiz asıl 23'ünde başlayacak" derken samimiydik. Şimdi bu samimiyeti, ısrarla, inatla, akıl ve soğukkanlılıkla sergileyeceğiz. TKP emekçi mahallelerinde, işçilerin örgütlenme çabalarında, emperyalizme karşı mücadelede görevini sürdürecektir.

Öte yandan TKP sıkıntılı koşullarını bilerek girdiği bir seçimde hedeflerinin uzağında kalışını aynı koşulları suçlayarak gerekçelendirmek gibi ucuz yollara sapacak bir parti de değildir. TKP Merkez Komitesi, bütün partililer ve bütün Yurtsever Cepheliler, mücadelemizin siyasal etkisini genişletmenin, harcanan muazzam emeğin verimini artırmanın formülünü en kısa zamanda bularak ve bu doğrultuda sağlıklı önlemler geliştirerek yola devam edeceklerdir.

TKP Siyasi Komite

Ek2 : TKP Siyasi Komite 2007 seçimlerinden sonra yaptığı bir diğer açıklama

TKP partisiz siyasete izin vermeyecek

Türkiye Komünist Partisi, 22 Temmuz seçimleri sırasında bir "parti" gibi davranmaya özen gösterdi. Parti gibi davranmak nedir? Parti gibi davranmak, ortak bir akılla hareket etmek, ortak bir program ve hedefler doğrultusunda çalışmak demektir. Parti gibi davranmak, kişisel çıkar ve hesaplardan arınmış bir biçimde kolektif amaçlar için emek vermektir. Parti gibi davranmak, halkın karşısına tutarlı ve açık bir kimlikle çıkmak demektir.

22 Temmuz seçimleri parti gibi davranmayan partilerin boy gösterdiği bir panayıra dönüşmüştür. AKP, CHP ve MHP başka partilerden aday kapmak için her tür ilkesizliğe imza atmıştır. Demokrat Parti'nin seçim öncesinde "sağda birlik" adına yaptıkları ve yapamadıkları uzun yıllar unutulmayacak niteliktedir. Genel Başkanı dışında hiçbir kadrosu olmayan Genç Parti'nin durumu ortadadır. Bu partinin ne programı vardı ne seçim bildirgesi...

Yüzde on barajını aşmak için bağımsız adayla seçime girmek zorunda kalan DTP bir yana, sırf meclise girmek için partili kimliklerini bir kenara atan genel başkanlar da seçim panayırında boy gösterdiler. Bunlardan Ufuk Uras zaten yıllardır parti düşüncesine savaş açmış, parti yerine şekilsiz projelerin geçmesi için uğraşan birisiydi. Şimdi Meclis'te aynı uğraşı sürdürüyor. Seçilemeyen "bağımsız" aday Baskın Oran da aynı biçimde siyasette parti olmayan oluşumların savunucusu olmaya devam ediyor.

Avrupa Birliği ve sermaye sınıfı parti istemiyor. Onun yerine kişiler, vakıflar, dernekler siyaset yapsın diyor. Böylece paranın gücü ortaya çıksın, siyaset yalnızca parayla alınıp satılan zengin sınıflara has bir uğraş haline gelsin istiyorlar.

TKP ise partisiz olmaz diyor. İşçi sınıfı, emekçi halk parti olmadan asla yapamaz diyor.

İlkesiz, ideolojisiz, hedefsiz siyaset, patronlara hizmet eder diyor.

Örgütsüz siyaset bugünkü düzene teslimdir. Programsız siyaset, programı Avrupa Birliği olanların yoludur.

İşçi sınıfının ilkelere, ideolojiye, açık ve berrak hedeflere gereksinimi var.

TKP bundan asla vazgeçmeyecek. Türkiye'yi partisiz siyasete taşımak isteyen sermaye sınıfına, düzen solcularına geçit vermeyecek.

Örgütsüz siyaset bugünkü düzene teslimdir. Programsız siyaset, programı Avrupa Birliği olanların yoludur.